

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пловдив, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова
Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Н. Божилов
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно частно
наказателно дело № 20235000600585 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на осъдения А. А. А. срещу определение №
972 от 17.11.2023 г., постановено по ЧНД № 907/2023 г. на Окръжен съд –
Стара Загора, наказателно отделение.

С посочения съдебен акт в производството по чл. 306, ал. 1 т. 1 от
НПК е било извършено групиране на наложените на осъдения наказания по
НОХД № 1375/2022 г. на РС – Казанлък, НОХД № 145/2023 г. на ОС – Стара
Загора и НОХД 760/2023 г. на Окръжен съд – Стара Загора, като е било
определено едно общо най-тежко наказание от шест години. Последното е
било увеличено с осем месеца, като е било определено за изтърпяване на
общото наказание от шест години и осем месеца лишаване от свобода при
първоначален строг режим.

От така определеното общо наказание лишаване от свобода е било
приспаднато изтърпяното до момента по цитираните съдебни актове.

Осъденият и неговият служебен защитник релевират доводи, че в случая са налице основанията за частична отмяна на постановеното определение по отношение на приложението на чл. 24 НК. В този смисъл предлагат определението на първия съд да бъде отменено в частта му, в която общото най-тежко наказание е било увеличено с още осем месеца лишаване от свобода.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Служебният защитник на подсъдимия адв. П. поддържа искането на подсъдимия за намаляване на наложеното общо най-тежко наказание. Счита, че тежестта на деянията вече е била преценена при налагането на всяко едно от наказанията по влезлите в сила присъди.

Осъденият заявява, че не е доволен от увеличението на наложеното наказание, тъй като по последното от осъжданията му е било наложено несправедливо наказание, като не е било съобразено с неговото поведение по време на извършване на деянието.

В последната си дума моли въззивния съд да отмени приложението на разпоредбата на чл. 24 НК по отношение на определеното за изтърпяване общо най-тежко наказание.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, проверявайки правилността и обосноваността на атакуваното определение във връзка с направените оплаквания и изцяло в съответствие с разпоредбите на чл. 313 и чл. 314 НПК, намира и приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от страна, надлежно процесуално легитимирана в предвидения за това срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови обжалваното определение, окръжният съд е приел за установено следното:

А. А. А. е бил осъждан няколкократно, като от значение за настоящото производство неговите последни три осъждания със следните влезли в сила съдебни актове:

С влязла в законна сила на 24.02.2023 г. присъда № 11 от

09.02.2023 г. по НОХД № 1357/2022 г. на Районен съд – Казанлък, подсъдимият А. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК, като деянието е било извършено на 24.06.2022 г. За същото му е било наложено наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК от една година и четири месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим.

С влязла в законна сила на 15.03.2023 г. присъда № 10 от 27.02.2023 г. по НОХД № 145/2023 г. на Окръжен съд – Стара Загора, А. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 149, ал. 5, т. 3 вр. ал. 1 НК вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК, като деянието е било реализирано на 17.02.2022 г. За така извършеното престъпление на А. е било наложено наказание при условията на чл. 54 и чл. 58а, ал. 1 НК от пет години и четири месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

С протоколно определение № 452 от 18.05.2023 г., постановено по ЧНД № 472/2023 г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в производството по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, са били групирани наказанията, наложени на осъдения А. по горецитираните негови осъждания, като му е било определено едно общо най-тежко наказание от пет години и четири месеца лишаване от свобода. На основание чл. 24 НК окръжният съд е увеличил това наказание с още осем месеца, като е било постановено общото увеличено най-тежко наказание лишаване от свобода в размер на шест години да се изтърпи при първоначален строг режим. Цитираното определение влязло в законна сила с изтичане на законоустановените срокове за неговото обжалване и протестиране без да бъде атакувано от страните.

С присъда № 39 от 17.07.2023 г., влязла в законна сила на 02.08.2023 г., постановена по НОХД № 760/2023 г. на Окръжен съд – Стара Загора, А. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4 вр. чл. 198, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК, като грабежът е бил реализиран 28.02.2022 г. За същото му е било наложено наказание при условията на чл. 54 и чл. 58а, ал. 1 НК от шест години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

Първият съд е посочил, че деянията са били извършени при

условията на реална съвкупност, поради което на основание чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК е определил на А. едно общо най-тежко наказание от ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода.

При преценка на условията на чл. 24 НК като правна възможност за увеличаване на определеното общо наказание, първият съд с основание е посочил, че следва да се прецени изпълнението на целите, визирани в чл. 36 от НК, обсъждайки предпоставките на това дали размерът на наложеното общо най-тежко наказание съответства на високата степен на обществена опасност на дееца и интензитета на осъжданията. Така е приел, че следва да бъде уважено искането на ОП –. Стара Загора и да се увеличи общото най-тежко наказание с осем месеца, като определеното общо най-тежко наказание от шест години и осем месеца лишаване от свобода, да се изтърпи при първоначален „СТРОГ“ режим. От определеното общо най-тежко наказание е приспаднал изтърпяната част от влезлите в сила присъди.

При така установените данни обоснован и законосъобразен е изводът на окръжния съд, че са налице предпоставките за кумулиране на така наложените на осъдения наказания, тъй като престъпленията по посочените присъди се намират помежду си в съвкупност. Деянията и по трите дела са извършени по време преди да има влязла в сила присъда, за което и да е от тях, поради което същите се намират в условията на реална съвкупност. Ето защо, са налице основанията на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК и на осъдения правилно е определено едно общо най-тежко наказание измежду така наложените му с горепосочените присъди, а именно –. шест години лишаване от свобода.

Следва да бъде споделен и изводът на окръжния съд, че така наложеното на осъдения общо най-тежко наказание в размер на шест години лишаване от свобода не би могло да изиграе своята поправителна роля и не би съдействало за постигане целите по чл. 36 НК, поради което в случая са налице основания за увеличаването му по реда на чл. 24 НК.

Настоящият съд намира, че действително определеното общо наказание само по себе си не съответства в пълнота на съвкупността от престъпни деяния, поради което не е в състояние да постигне целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК, без приложението и на чл. 24 НК. Налице са предпоставките за неговото увеличение по посочения

ред. В конкретния случай обстоятелствата по делото за личността на осъдения, тежестта на престъпленията и техният брой дават основание да се приеме становището на първия съд, че е необходимо осъденият да бъде изолиран за малко по-продължителен период от време от обществото. Правилно е било съобразено, че той е извършил множество отделни престъпления, като е налице и поредица от негови предишни осъждания за разнообразни престъпления, извършени при условията на опасен рецидив, за които многократно е изтърпявал наказание лишаване от свобода. Отделно от това, поредицата най-актуални осъждания на А., включени в настоящата кумулативна група, са също все за престъпления, извършени при условията на опасен рецидив, което дава основание да се приеме, че при осъдения са налице трайно изградени престъпни навици. Безспорни са и характеристикните данни на лицето, които го представят в изключително негативна светлина. От изложеното се установява, че осъденият не демонстрира желание да се превъзпита и да бъде полезен за обществото. При тези данни, правилно е прието, че поправянето и превъзпитанието на А. не би се постигнало само с изтърпяване на определената по реда на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК санкция от шест години лишаване от свобода. Така определеното на осъдения общо най-тежко наказание лишаване от свобода правилно е било увеличено с още осем месеца при условията на чл. 24 НК, като е било преценено, че същият следва да изтърпи едно общо наказание по формираната кумулативна група в окончателен размер от шест години и осем месеца лишаване от свобода. Посоченото наказание в пълна степен би гарантирало постигане на целите, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК.

Правилен е изводът на окръжният съд, че са налице основанията на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС, поради което осъденият следва да изтърпи така наложеното му общо най-тежко увеличено наказание при първоначален строг режим.

Правилно окръжният съд е приел, че от така определеното на осъдения в общо най-тежко наказание от шест години и осем месеца лишаване от свобода следва да се приспадне изтърпяното до момента по включените в групата съдебни актове съгласно данните по делото.

Не намират опора в закона доводите на А., че първият съд е следвало да съобрази при налагането на наказанието обстоятелството, че

благодарение на неговото добросъвестно поведение пострадалият от последното деяние, включено в кумулативната група – грабеж, извършен при условията на опасен рецидив, в крайна сметка останал жив. Подобни обстоятелства нямат отношение към настоящото производство, което няма за цел да преразглежда влезлите в сила присъди спрямо дееца и да го санкционира за деянията по всяка една от тях. А и отделно от това, коментираните от А. по-тежко наказуеми хипотези на грабеж, придружен с тежка или средна телесна повреда, от които е последвала смърт, както и грабеж, придружен с опит за убийство или убийство, са все по-тежко квалифицирани от самия законодател и предвиждат по-висока санкционна рамка -лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години или доживотен затвор, каквато не е била прилага спрямо осъдения. Същият е бил признат за виновен в санкционните рамки на по-леко наказуемо деяние грабеж, извършен при условията на опасен рецидив, със санкционна рамка от пет до петнадесет години лишаване от свобода, поради което доводите са ирелевантни за настоящото производство.

С оглед на изложеното жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея определение на окръжния съд следва да бъде потвърдено.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 от НПК Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 792 от 17.11.2023 г., постановено по ЧНД № 907/2023 г. по описа на ОС – Стара Загора.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____